

ה"ת 59920/02/15 - מלני ששון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 59920-02-15 ששון נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת מרים קסלסי
המבקשת
מלני ששון
ע"י ב"כ עוה"ד נס בן נתן
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

ע"י תביעות י-ם, עו"ד קרן גולדשטיין

החלטה

בפני בקשה להחזרת תפוס - רכב פרטי מסוג טויוטה קורולה שנת ייצור 2009

רקע

- נגד בנה של המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לו שלושה אישומים של פריצה, נסיון פריצה, גניבה, היזק לרכוש במזיד, קשירת קשר לביצוע פשע, החזקת מכשירי פריצה והכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו. כל זאת, שעה שאמור היה לשהות במעצר בית ועל כן מיוחסת לו גם עבירה של הפרת הוראה חוקית. (ראה מת 12348-12-14, 29850-02-14 ות"פ 12328-12-14). על פי כתב האישום, לפחות בכל הנוגע לאישום מס' 1, הגיע בנה של המבקשת לבית העסק שנפרץ יחד עם אחר, ברכב מסוג טויוטה שנתפס על ידי המשיבה והוא נשוא בקשה זו.
- אין מחלוקת לקיומן של ראיות לכאורה. הנאשם שוחרר למעצר בית באיזוק אלקטרוני ותנאים נוספים.
- ערכו של הרכב נע בין 42,000 ₪ ל-50,000 ₪ לערך. (מחירון לפני שקלול נתונים ספציפיים - 54,000 ₪ - כאמור במחירון יצחק לוי המפורסם באתר האינטרנט win win - הוגש וסומן מב/1).
- למבקשת אין רישיון נהיגה והרכב רשום על שמה במשרד הרישוי.

טענות הצדדים:

- המבקשת טוענת כי הרכב שייך לה, נקנה בכספה ומשמש אותה ואת בני המשפחה הנוספים ולא רק את בנה הנאשם. המבקשת העידה בפני, הציגה קבלה לפיה שולם במזומן עבור הרכב וכן זכרון דברים. הסנגור מבקש

עמוד 1

להחזיר הרכב ולחילופין להורות על רישום שעבוד לטובת המדינה כדי להבטיח החילוט, לחילופי חילופין להורות על הפקדת סכום סמלי בלבד.

6. **המשיבה** מתנגדת להחזרת התפוס לידי המבקשת וטוענת כי הרכב היה בחזקתו הבלעדית של הנאשם וכי הרישום על שם אמו נועד להונות את המוסד לביטוח לאומי ולזכות את הנאשם ואשתו ב"השלמת הכנסה". המשיבה מפנה להודעות המבקשת עצמה, הנאשם ואשתו.

דין והכרעה

7. על מנת שהמבקשת תזכה לקבל רכבה חזרה, עליה להוכיח על פי הנטל הקבוע במשפט האזרחי כי הרכב שייך לה. לא די ברישום במשרד התחבורה, שכן רישום זה הוא דקלרטיבי.

8. לאחר ששמעתי הצדדים ועיינתי במסמכים שהוצגו בפני אני קובעת כי **המבקשת לא הרימה את נטל הראיה המוטל עליה להוכיח כי אכן מדובר ברכב השייך לה ומשמש אותה** ואלו הם הנימוקים:

8.1. התשלום לרכב נעשה במזומן, כך שלא ניתן לקשור אותו למבקשת דווקא.

8.2. זכרון הדברים לרכישת הרכב נושא גם את חתימתו של הנאשם (השווה החתימה אל מול חתימתו על הודעתו במשטרה).

8.3. שתי הודעות שנגבו בסמוך לאירועים מצביעות על כך שהרכב שייך לנאשם והיה בשימוש הבלעדי: הודעת הנאשם (מש/2 שורות 99, 108) והודעת המבקשת: **"הרכב שייך לזוהר והוא על שמי כי אשתו מקבלת הבטחת הכנסה"** (מש/1 ש' 19), **"ש. מי משתמש ברכב של זוהר חוץ ממנו? ת. רק הוא"** (ש' 7-8).

8.4. עדותה של המבקשת בפני היתה כבושה ובלתי אמינה. הניסיון לטעון כי הרכב משמש גם אותה כשהיא מבקשת מבנה שיסיע אותה, שעה שהיא גרה ביישוב אחר, או שהרכב משמש גם בן אחר שלה, שעה שלבן זה יש רכב משלו, לא צלח בעיני.

רישום רכב על שם אחר מטעמים של קבלת הטבות מס למיניהן, העלמת רכוש מפני מעקלים וכו' הוא מחזה נפרץ ולכן הרישום אינו חזות הכל. ראה לדוגמא **בש"פ 4852/14 מורגנשטיין נ' מדינת ישראל** מיום 6/8/14 גם שם דובר באשה מבוגרת ללא רישיון נהיגה כשהרכב היה בשימוש של הנאשם מרבית מהזמן.

9. לאחר שקבעתי כי הרכב אינו של המבקשת, אין מקום לדון בשאלת החלופה. כאמור לעיל, הרכב אינו של המבקשת, הוא לא משמש לפרנסת מי מבני המשפחה ואינו בשימוש של אף אחד מהם לבד מהנאשם שכאמור במעצר בית.

יחד עם זאת, כדי לחסוך דיון נוסף, בו הנאשם יהיה המבקש, נוכח העובדה כי ערכו של הרכב יפחת לפחות

ב 15% בעת שיהיה תפוס על ידי המדינה, עד לסיום ההליכים הפליליים נגדו, אני מאפשרת לנאשם לפדות הרכב מידי המדינה בתמורה לתשלום במזומן או ערבות בנקאית, בסך של 30,000 ₪. אדגיש כי עם הפקדת הסכום הרכב יהיה נקי מכל שעבוד וניתן יהיה למכור אותו.

10. ההלכה הפסוקה מדברת על העיקרון, לפיו על ביהמ"ש לערוך את האיזון בין אינטרס הציבור אל מול הפגיעה בזכות הקנין, כאשר כל מקרה נבחן לנסיבותיו. (ראה בש"פ 7751/99 חג'ג' נ' מדינת ישראל מיום 8/1/98).

במקרה הנוכחי השילוב של חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, השימוש ברכב בעת ביצוע עבירת הפריצה, ערך הרכב שאינו גבוה יחסית, העדר טענה בדבר פגיעה בפרנסה (כפי שנטען במקרים בהם נתפסות משאיות לדוגמא), כל אלו הביאו אותי למסקנה דלעיל.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ה, 22 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.

זכות ערר כדין